

discuteret, om der i de henrundne Dage er gjort Noget ad Overenskomstens Bei (Afbrydelse). Ja, det er en Meningsag, jeg troer, at der er gjort saare Lidet, Andre igjen mene, at der er gjort for Meget; Sandheden ligger maastee her, som overalt, i Midten; men det er i ethvert Tilfælde et Forsøg til en mindelig Overenskomst, at man ved en Prøve kommer til Kundskab om, hvilke disse Undtagelser ere — jeg holder mig, som sagt, forvisset om, at det kun er Undtagelser. — At have en saadan Oplysning ved Haanden, naar man skal stemme over en Evangslov, vilde efter min Formening være af særdeles Bigtighed. Jeg skal ikke videre inblade mig paa, ad hvilken Bei disse Forsøg til en mindelig Overenskomst kunde komme istand, men jeg skal ikke unblade at udtale det som en Tanke, at, naar Regjeringen fandt sig besøiet til at udnævne sagkyndige Mænd, som traadte sammen med Mænd, valgte i Analogi af Lovudkastet og de dersteds foreskrevne Former, saa vilde Sagen ad den Bei være sat igang, og jeg lover mig ikke ringe Frugter af en saadan Samvirken, og jeg troer fremdeles, at det danske Folkething ikke vil tabe i Anseelse i det almindelige Omdømme, om det gav Impulsen til en saadan Regjeringsforanstaltning. Man vil maastee sige: ja, hvad kan der udrettes ad Overenskomstens Bei, naar der er Mange, der mene, at Intet kan udrettes ved en Lov; ja, mine Herrer! der er en stor Forskiel paa, enten man skal afgjøre en Sag efter visse bestemte lovbundne Regler, eller man kan samtale, overlægge og arbejde med Folk, saa at sige, i Fortrolighed; Loven kan ikke passe i alle givne Tilfælde, det er en Umulighed. Ligesaa mange Godser der ere at afløse, ligesaa mange forskellige Tilfælde kunne der indtræffe, og mangen Gang kan der gøres et Tilbud, som er affaaaret ved Lovens Bydende; jeg vil dermed ikke sige, at jeg vil indstaae for, at Sagen paa den af mig antydede Maade fremmes hurtigt, men det ligger nærmest i Omstændighederne; jeg troer overhovedet, at Sagen i den nærmeste Fremtid ikke vil have nogen synderlig Fremgang, hvad enten den gribes an paa den ene eller paa den anden Maade. At dette er Situationen, er Omstændighedernes Bærf,

men derfor kan Tiden ligegodt benyttes for at komme til et Resultat, som hidtil ikke har foreligget ved noget positivt Skridt, eller ved nogenformhelst positiv Foranstaltning. Derfor er det, at jeg maa lægge særdeles Vægt paa en saadan Udvei, da det ved Hjælp af den kan blive muligt at komme til en Klarhed, at faae en fuldstændig Sikkerhed om, hvorledes Sammenhængen virkelig er, thi den har man, som sagt, endnu ikke. Hvad der er kommet frem, er mange Paaastande, eller maastee enkeltstaaende Kjendsgjerninger, men man har aldrig i Totaliteten haft noget Materiale, som til Evidens har bevist: Der er Willie, hist Uwillie, her er Forholdet saaledes, hist er det anderledes. Et saadant Forsøg er efter min Formening saameget mere nødvendigt, som det ikke kan negtes, at der for nærværende Tid er en vis Spænding mellem Parterne, saaledes at den ene ikke føler sig opfordret til at nærme sig den anden, Ingen vil gjøre det første Skridt, hvad der jo er forklarligt, under alle de Bevægelser, Strømninger og Stemninger, der komme fra forskjellige Sider; her er det netop, at Mæglingen kunde gjøre sin store uberegnelige Nytte. Naar der under en saadan Mægling bliver optegnet Alt, hvad der passerer, naar man f. Ex. — thi jeg vil ikke angive Fremgangsmaaden, hvortil det nu heller ikke er Tiden, men blot anføre et Exempel — lader de af Regjeringen udnævnte Mænd træde sammen, for igjen at dele sig i engere Kredse, som i Fortrolighed samtale baade med Ciere og Brugere, som ved deres hele Færd søge at lægge for Dagen, at det er dem om at gjøre at komme til en mindelig Overenskomst, og naar der, som sagt, optegnes Alt, hvad der passerer i saadanne Underhandlinger og Samtaler, da vil der fremkomme et officielt Actstykke, som kort og bestemt vil vise, at saadant og saadant er Forholdet, og naar man desuden betænker, at i disse Samtaler vil Enhver give sin Mening tilkjende, og at de af Regjeringen udnævnte Mænd i Forbindelse med de andre Valgte afgive deres Skjøn over det Hele, har man ved Sagens Afgjørelse noget Sikker at gaae efter, idetmindste vil man kunne gaae frem med langt